

Arrest

nr. 325 623 van 23 april 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 13 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 17 december 2024 met refertenummer 124053.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 17 juli 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 23 oktober 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.07.2024 werd ingediend door:

Naam: B. (..)

Voorna(a)m(en): M. U. (..)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (..)2001

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene kwam op 05.04.2016 in het bezit van een visum C, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Paramaribo, naar België. Op 08.10.2019 diende zij een verzoek tot internationale bescherming in, dat op 27.11.2019 definitief werd geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Begin 2021 werd betrokkene in België geadopteerd door de Belgische echtgenoot van haar zus, de genaamde J. B. (..) (RR xxxxxxxxx). Op 17.07.2024 diende betrokkene in uitvoering van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, deze aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar adoptie vader.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.' Art 40bis, §2, eerste lid, 3° bevat het volgende: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- *Bewijzen van inkomsten en huisvesting van de referentiepersoon*
- *Betalingen gedaan door de referentiepersoon aan onderwijsinstellingen in België ten behoeve van betrokkene, in de periode 2017 – 2022. Deze stukken hebben geen betrekking op de situatie in het land van herkomst en dateren van na betrokkenes vertrek uit Suriname.*
- *8 geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkenes moeder in de periode 2013 – 2016. Niet alleen dateren deze stortingen van een periode die deze aanvraag gezinshereniging lang vooafgaat (minstens 8 jaar), ook zijn deze stortingen gericht aan een derde, niet aan betrokkene zelf, maar aan haar moeder A. P. (..). Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat deze laatste in 2019 en in 2024 nog een visum C ontving om op vakantie te gaan in België (2019) en in Nederland (2024) en dus zelf duidelijk niet onvermogen is.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene is een zelfstandige jonge vrouw die er wel degelijk toe in staat is in het eigen levensonderhoud te voorzien. In dat kader dient benadrukt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land.

Het gegeven dat betrokkene tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De DVZ dient evenwel louter volledigheidshalve de aandacht er op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Eerste middel: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet; en van het zorgvuldigheids- en materieel motiveringsbeginsel

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, werd door verwerende partij genomen omdat verwerende partij stelt dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, daar zij thans ouder is dan 21 jaar.

De voorliggende verblijfsaanvraag betreft een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 40ter juncto 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, dat stelt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]

Thans is verzoekster inderdaad ouder dan 21 jaar, doch verzoekster kwam België binnen op 05.04.2016 (zoals ook wordt erkend in de bestreden beslissing). Zij was toen beneden de leeftijd van 21 jaar. Ook op het ogenblik dat zij wordt ingeschreven in het Rijksregister (23.10.2019) is zij nog altijd maar 18 jaar.

Zij kwam als tiener de Schengenzone binnen en heeft België niet meer verlaten! Zij heeft al die tijd verbleven bij haar adoptievader, de referentiepersoon, hetgeen ook niet wordt betwist door verwerende partij.

Haar aanwezigheid in België sinds 2016 kan onmogelijk betwist worden, doch verzoekster leest hierover ook – terecht – geen betwisting door verwerende partij in de bestreden beslissing!

6.

Op de datum van de aanvraag gezinshereniging (dd. 17.07.2024) was verzoekster inderdaad ouder dan 21 jaar.

Doch dit doet niets ter zake; verwerende partij heeft deze leeftijdsvereiste verkeerdelijk toegepast, in strijd met bovengenoemde wetsartikelen en in strijd met de rechtspraak hierover!

De leeftijdsgrens van 21 jaar dient immers beoordeeld te worden op het ogenblik dat de verzoeker België is binnengekomen. Immers, een bloedverwant in neergaande lijn die 21 jaar is of ouder moet voor gezinshereniging bewijzen dat hij in het herkomstland financieel ten laste was van de Unieburger of Belg die hij komt vervoegen. Maar die voorwaarde geldt niet als de descendent vóór zijn aankomst in België jonger was dan 21 jaar (RvV 26 januari 2017, arrest nr. 181.327).

Volgens artikel 40bis Vreemdelingenwet geldt er dus géén bijkomende voorwaarde van ‘ten laste’ zijn voor (klein)kinderen jonger dan 21 jaar. Als de descendent dus nog geen 21 jaar was vóór zijn aankomst in België, kan DVZ niet eisen dat de betrokkene bewijst dat hij reeds in zijn herkomstland ten laste was van de referentiepersoon, aangezien die voorwaarde toen nog niet gold. Door dat laatste niet te onderzoeken, en enkel te focussen op de afhankelijkheid in het herkomstland, heeft DVZ zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden, oordeelde de RvV (o.a. RvV 29 februari 2016, arrest nr. 163.233 en RvV 30 juni 2015, arrest nr. 148.917).

De RvV baseert zijn rechtspraak op arresten van het Europees Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, arrest nr. C-423/12, Reyes t. Zweden en HvJ 9 januari 2007, arrest nr. C-1/05, Jia t. Zweden).

In casu kwam verzoekster België binnen op 05.04.2016 (dit blijkt ontegensprekelijk uit de bestreden beslissing en dus uit het administratief dossier van verwerende partij en wordt met andere woorden ook niet betwist). Zij verbleef hier al die tijd bij haar halfzus en adoptievader (= de referentiepersoon).

Op 05.04.2016 was verzoekster 15 jaar en dus ruim beneden de leeftijd van 21 jaar en zelfs minderjarig, waardoor zij – in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt in de bestreden beslissing – niet dient aan te tonen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haar en de referentiepersoon in het land van herkomst.

Verwerende partij stelt dit eigenlijk zélf in de bestreden beslissing:

“Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst.”

Verwerende partij erkent dus zélf dat, wanneer men het ‘ten laste zijn’ dient te bewijzen, dit betrekking heeft op de situatie van afhankelijkheid in het verleden. Verwerende partij had dus moeten vaststellen dat verzoekster bij de komst naar België nog géén 21 jaar oud was, waardoor de voorwaarde van afhankelijkheid toen niet gold! Logisch, verzoekster kwam reeds als tiener naar België, en heeft steeds bij haar ouders/familie ingewoond. Zoals verwerende partij zelf stelt, is het logisch dat men als minderjarige ten laste is van de ouders.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden.

Het middel is om deze reden gegrond.

7.

Paragraaf 4, 2de lid van voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Verzoekster maakte hiertoe bewijzen van inkomsten en huisvesting van de referentiepersoon over, alsook bewijzen dat hij haar studies in België heeft betaald.

Er werd met andere woorden aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster ten laste te nemen om er voor te zorgen dat men niet ten laste valt van het Belgisch sociaal zekerheidsstelsel.

Het hebben van voldoende bestaansmiddelen wordt bovendien niet betwist door verwerende partij.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “*midde*” wordt begrepen: “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekende partij brengt een theoretisch betoog naar voor over het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoekende partij laat echter na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Verzoekende partij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.7. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verzoekende partij heeft blijkens nazicht van het administratief dossier op 17 juli 2024 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend als descendent ten laste van haar Belgische adoptievader. Verzoekende partij is geboren op 8 februari 2001 en was dus op het ogenblik van haar aanvraag reeds 23 jaar oud.

De verzoekende partij, die zelf verwijst naar dezelfde regelgeving als de verwerende partij, betwist niet dat blijkens de door de verwerende partij toegepaste regelgeving bepaald werd dat een descendent ouder dan eenentwintig jaar dient aan te tonen dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Zij meent evenwel dat die voorwaarde niet geldt voor haar omdat zij in 2016 als minderjarige naar België is gekomen en zij dus niet dient aan te tonen dat zij reeds in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekende partij kan evenwel in dit betoog niet gevolgd worden.

Zoals blijkt is verzoekende partij de adoptie dochter van een Belgische man waarvan niet wordt aangevoerd noch blijkt dat die zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarvan niet blijkt dat het Unierecht erop van toepassing is.

De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat *“Er (..) slechts sprake is van een onherroepelijk vastgesteld recht indien de overheid heeft vastgesteld dat de wettelijke voorwaarden zijn vervuld en zij aldus het verblijfsrecht heeft erkend, hetgeen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag nog niet het geval is. De erkenning van het recht op gezinshereniging vereist niet enkel dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag. Dit geldt eveneens indien de aanvrager daartoe op het ogenblik van de beslissing moet voldoen aan bijkomende voorwaarden, zoals te dezen het ten laste zijn omdat hij of zij inmiddels de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt.”*

Verzoekster gaat er meer bepaald aan voorbij dat het recht op verblijf, waarop zij meende aanspraak te kunnen maken bij het indienen van haar aanvraag, niet onvoorwaardelijk was. Bij het indienen van de aanvraag, toen verzoekster reeds ouder dan 18 jaar was, golden tevens de voorwaarden dat de Belgische bloedverwant in opgaande lijn aantoonde te beschikken over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”, over “een behoorlijke huisvesting” voor hem en zijn familieleden en over “een ziektekostenverzekering die de risico’s in België voor hem en zijn familieleden dekt”. Voor zover er sprake is van een verblijfsrecht met een declaratief karakter, wordt verzoekster geacht van dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag van dit recht, doch op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan dient te zijn voldaan. Uit het loutere indienen van de aanvraag volgt derhalve niet dat verzoekster reeds bij het indienen van die aanvraag een onherroepelijk vastgesteld en zeker verblijfsrecht had. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 in dezelfde zin geoordeeld over de bepalingen betreffende het recht op gezinshereniging en wat dat betreft geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vastgesteld. *De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest derhalve op wettige wijze geoordeeld dat de verwerende partij zich voor de beoordeling van de vraag of verzoekster voldeed aan de voorwaarden voor het recht op gezinshereniging moest plaatsen op het ogenblik dat zij de aanvankelijk bestreden beslissing nam en niet op het ogenblik dat verzoekster haar aanvraag indiende.*

De toepassing van de vreemdelingenwet wordt niet uitgehold doordat de verwerende partij na het indienen van een aanvraag naar believen zou kunnen wachten tot de vreemdeling de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt. Overeenkomstig artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet, zoals het gold ten tijde van de aanvankelijk bestreden beslissing, diende het bestuur immers ten laatste zes maanden na de aanvraag een beslissing te nemen. De vreemdeling kan zijn aanvraag hetzij eerder dan de duur van de wettelijke beslissingstermijn vóór zijn 21ste verjaardag indienen, hetzij zijn aanvraag actualiseren met betrekking tot het “ten laste zijn” indien hij zijn aanvraag later indient en hij zijn 21ste verjaardag bereikt eer de voornoemde beslissingstermijn is verstreken.” (RvS, nr. 241.179 van 30 maart 2018; zie ook RvS, nr. 14.931 (c) van 13 juni 2022).

Aldus blijkt dat, voor wat betreft gezinshereniging met een statische Belg, volgens de regelgeving waarnaar de partijen verwijzen, de descendent ouder dan eenentwintig jaar dient aan te tonen dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Deze voorwaarde geldt evenzeer wanneer de descendent op het ogenblik van de aanvraag jonger was dan eenentwintig jaar maar hij de leeftijd van eenentwintig jaar heeft bereikt op het ogenblik dat geoordeeld wordt over de aanvraag.

De Raad verwijst verder tevens naar een arrest van de Raad van State van 28 november 2017 met nr. 239.984, waarin een gelijkaardige zaak voorlag en het volgende werd geoordeeld:

“De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, heeft de eerste rechter op wettige wijze geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht.

De eerste rechter heeft dan ook zonder schending van de wet of toevoeging van een voorwaarde aan de wet geoordeeld dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing kon worden verworpen omdat verzoeker niet bewijst in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van zijn adoptieouder.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker reeds in 2007 België was binnengekomen. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker na zijn binnenkomst eerst een asielaanvraag heeft ingediend die werd afgewezen en nadien twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die allen werden afgewezen, alvorens zich zes jaar na zijn binnenkomst in België te laten adopteren.

Verzoeker kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat hij reeds jaren en bovendien illegaal in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien.

De eerste rechter artikel heeft derhalve artikel 40bis, § 2, 3° iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet foutief geïnterpreteerd wat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst betreft. Dat hij daarbij “naar analogie” heeft verwezen naar bepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, tast de juistheid van zijn interpretatie van de voornoemde artikelen niet aan.”

De Raad van State bevestigt dus dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het derdelander familielid ten laste was van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook reeds RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Zoals de Raad van State verder ook stelt, blijkt niet dat de wetgever een uitzondering op deze bewijslast heeft voorzien voor een derdelander die tijdens een illegaal of precair verblijf in België een band van afstamming door adoptie vestigt.

Gelet op voorgaande is de verwijzing van verzoekende partij naar arresten van de Raad om haar standpunt kracht bij te zetten niet dienstig, dit nog naast de vaststelling dat er geen precedentswaarde kleefte aan deze rechtspraak.

2.9. Zoals blijkt en erkent door de verzoekende partij, was zij op het moment van haar aanvraag al ouder dan eenentwintig jaar. Zij diende aldus, anders dan wat zij voorhoudt, wel degelijk te voldoen aan de voorwaarde van het ten laste zijn in het herkomstland. Haar betoog dat zij als minderjarige in 2016 België is binnengekomen doet aan voorgaande geen afbreuk.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij de motieven in de bestreden beslissing dat: “Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- Bewijzen van inkomsten en huisvesting van de referentiepersoon
- Betalingen gedaan door de referentiepersoon aan onderwijsinstellingen in België ten behoeve van betrokkene, in de periode 2017 – 2022. Deze stukken hebben geen betrekking op de situatie in het land van herkomst en dateren van na betrokkenes vertrek uit Suriname.
- 8 geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkenes moeder in de periode 2013 – 2016. Niet alleen dateren deze stortingen van een periode die deze aanvraag gezinshereniging lang voorafgaat (minstens 8 jaar), ook zijn deze stortingen gericht aan een derde, niet aan betrokkene zelf, maar aan haar moeder A. P. (...). Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat deze laatste in 2019 en in 2024 nog een visum C ontving om op vakantie te gaan in België (2019) en in Nederland (2024) en dus zelf duidelijk niet onvermogen is.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.” niet op concrete wijze betwist. Zij toont derhalve niet aan dat de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld heeft dat zij niet heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon. Waar zij aldus erop wijst dat zij bewijzen van inkomsten en huisvesting van de referentiepersoon heeft overgemaakt, benadrukt de Raad dat dit geenszins het determinerend motief ontkracht dat zij het ten laste zijn van de referentiepersoon niet heeft bewezen. Zoals de verwerende partij ook correct gemotiveerd heeft hebben de betalingsbewijzen inzake haar studies

betrekking op de situatie in België en niet in het herkomstland zodat verzoekende partij hiermee evenmin het vereiste ten laste zijn heeft aangetoond.

2.10. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Tweede middel: schending van artikel 8 EVRM

1.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

2.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar gezin (halfzus/moederfiguur én adoptievader), en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Bovendien verblijft verzoeker hier sinds 15-jarige leeftijd (en inmiddels bijna 9 jaar!), is zij hier naar school gegaan, heeft zij hier gestudeerd, heeft zij hier een vrienden en een sociale netwerk opgebouwd, enzovoort... Zij kent geen leven meer in Suriname! Al haar belangen situeren zich hier!

Het middel is dan ook gegrond.”

2.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Uitgangspunt daarbij is dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (cf.

EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet dus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen.

Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij voor haar komst naar België ten laste was van haar Belgische adoptievader. Het loutere feit dat haar adoptievader omwille van de precare verblijfssituatie van verzoekende partij mogelijks bepaalde kosten op zich neemt in België doet daaraan geen afbreuk. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken blijkt niet uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken dat zij voor haar komst naar België aangewezen was op de steun van haar Belgische adoptievader om in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij haar leven elders dan in België niet op zelfstandige wijze verder zou kunnen zetten. Verzoekende partij doet met haar betoog geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing dat zij *“een zelfstandige jonge vrouw (is) die er wel degelijk toe in staat is in het eigen levensonderhoud te voorzien.”* De relatie die de verzoekende partij met haar Belgische adoptievader onderhoudt betreft normale contacten die verwanten met elkaar onderhouden en verzoekende partij kan deze contacten ook via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken onderhouden. Deze contacten kunnen geenszins gecatalogeerd worden als zijnde een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM derwijze dat een verwijdering van de verzoekende partij van het grondgebied een schending van dit artikel zou opleveren. Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen haarzelf en haar Belgische adoptievader zodat er op dat vlak geen beschermenswaardig gezinsleven voorligt.

Verzoekende partij slaagt er aldus niet in aan te tonen dat zij daadwerkelijk ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Verwerende partij kon volstaan met deze vaststelling en moest, gelet op het voorgaande, geen bijkomend onderzoek doen naar en motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf. Verwerende partij was er gelet op het voorgaande dan ook niet toe gehouden om te motiveren over andere familieleden van verzoekende partij die in België verblijven. In dit verband wordt er tevens op gewezen dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Dit nog naast de vaststelling dat verzoekende partij evenmin aantoonde dat zij afhankelijk zou zijn van haar meerderjarige halfzus.

Waar verzoekende partij voorts nog betoogt dat zij in België een beschermenswaardig privéleven heeft ontwikkeld waarbij zij wijst op haar jarenlange illegale verblijf, haar studies en sociaal netwerk benadrukt de Raad verder dat *in casu* geen verwijderingsmaatregel voorligt, derhalve niet blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag rekening had moeten houden met voornoemde elementen en dat wat er ook van zij, voor zover verzoekende partij al gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven in België, verzoekende partij nooit werd toegelaten tot lang verblijf en zij niet aannemelijk maakt waarom dit haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar haar privéleven verder te zetten of te ontwikkelen. Verzoekende partij is immers geboren in het herkomstland in 2001 en groeide er ook op alvorens haar komst naar België in 2016 en uit niks blijkt dat zij haar privéleven aldaar niet kan verderzetten of ontwikkelen. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.13. Het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER